

anførte, ville erkjendes for afgjørende. I en saadan Arbeidsbog kunde det ikke uden at komme i Strid med Grundfættningerne i Lov af 29de Marts 1867 gjøres den Arbeidsjøgende til Pligt at erhverve Skudsmaal fra Arbeidsgiverne, og hvad der blev tilbage, blev altsaa dels en tvungen Legitimation dels en Forpligtelse til Anmeldelse for Politiet til visse Tider, altsaa netop det, der danner Passets Særkjender; men Ministeriet kan vedvarende ikke erkjende, at de Fordøle, som i Polititilshynets Interesse skulde vindes ved en saadan Ordning, kan opvæie de Byrder, som dertigjennem paaføres en enkelt Klasse Borgere, og som, netop fordi de hvile paa en enkelt Klasse, vilde være særdeles følelige.

Ministeriet har derfor, støttet til Flertallet af de indkomne Erklæringer, troet at burde fastholde de ovenangivne Synspunkter for en fremtidig Ordning. Det er imidlertid en Selvfølge, at de Betænkkeligheder, der, som anført, ere komne til Orde, have afgivet en stærk Dvsfordring for Ministeriet til at gjøre det til Gjenstand for den næste Overveieelse, hvorvidt der, uden at opgive det valgte Grundlag, kunde fastsættes saadanne nærmere Bestemmelser, som kunne tjene til at fyldestgjøre de Krav, der i Rettsaandhøvelsens og Ordensoverholdelsens Interesse med Høie stilles til Tilshyuet med den vandrende og rejsende Befolkning. Som en saadan skal Ministeriet først nævne den i § 19 efter Forslag af flere Politimestre optagne Regel, der ved at ophæve Tilladeligheden af den laugsræstige „Geschänd“ gjør Bettlerilovgivningen ubetinget anvendelig paa enhver Anmodning om Gave, som forøvrigt falder ind under samme. Tilgæledes har Ministeriet efter den Anledning de indkomne Erklæringer afgave, skærpet og fuldstandiggjort Reglen i § 20, i hvilken Kontrollen og Tilshyuet fremtidig vil have den væsentligste Støtte. Hovedspørgsmaalet har imidlertid været, om det ikke, netop under Hensyn til den Betydning, der tilkommer de i § 20 indeholdte Forskrifter, maatte være rigtigt at foreskrive, at de i denne Paragraf omhandlede Dpgivelser skulde være støttede ved paalidelige Legitimationer. I det nu Ministeriet paa Forhaand ikke kunde anse det for

rigtigt at opstille særlige Regler for særlige Samsundsclasser, maatte Spørgsmaalet altsaa blive det, om det praktisk kunde paalægges Enhver, der er ubekjendt paa et Sted, under Strafanvar at være forshyuet med paalidelig Legitimation for sin Identitet. At en saadan Regel i Politiaandhøvelsens Interesse vilde være af stor Betydning, og at navnlig de Meddelelser, som fra dem, hos hvem Rejsende tage Logis, blive at afgive til Politiet, vilde vinde i Formaalstjenlighed, er øiensynligt. Heller ikke kan det erkjendes, at den Byrde, som derved vilde paalægges Befolkningen, naar Legitimationen ikke var knyttet til et bestemt Dokument, men kunde finde Sted ved ethvert af en offentlig Myndighed udstedt Dokument (Døbeseddel, Btelsesattest, Næringsbevis osv., vilde være særdeles betydelig, naar først Kundskaben om Fornødenheden af saadan Legitimation var bleven almindelig. Det vilde endog være antageligt, at de Fordøle, som for Personerne selv flyde af stedse at være legitimerede, hurtigt vilde vise sig og formindste den første Villie mod en ny og uvant Forpligtelse. Det er endelig en Selvfølge, at de Mømp, som en saadan Foranstaltning navnlig i Begyndelsen vilde kunne medføre, væsentlig vilde kunne og burde formindstes ved instruktøriske Bestemmelser til Politiet om ikke udenfor saadanne Tilfælde, hvor Politioiemed gjorde det nødvendigt, at kræve Legitimationen forevist og gjøre Ansvar gjældende for Mangel af samme. Naar Ministeriet dog ikke har troet at burde fastholde denne Tanke, ligger Grunden hertil dels i Hensynet til den Mulighed, at en saadan Regel, naar den ikke skulde kræves ubetinget paaset, vilde kunne misbruges eller dog benyttes paa en Maade, som kunde give Anledning til Misstyding, dels og hovedsagelig i Hensynet til, at Man, om man end kunde anse en saadan Legitimationsforpligtelse for hensigtsmæssig, dog ikke kan anse den for aldeles nødvendig, eller dog ikke for saa nødvendig, at Erkjendelsen af det Naturlige i at underkaste sig Samme i det Heles Interesse kunde ventes at ville opgaa for Befolkningen i Almindelighed. Ministeriet har derfor ment at burde blive staaende ved den og saa i det nordtyske Riges nyeste Paslov op-